prukima, ka neid pissut; selle kohha heinamaad, mis aina sodud, kandsid liggi kaksteistkümmend sado, ja kopliss nideti kaks sado parremat heino. Korralisse aastal sadi siis seitse tündrit rukkit, wiis ehk kuus tündrit ohre, sadda pihhotäit linno, sadda kabsta peat, pool sadda kali, nelli, wiis wakka kartuhwli ja liggi seitse korwi heino. Wannast olli selle kohha peäle arwatud suur maks ja teggo, ja sellepärrast ükski ei tahtnud kaua seäl perret piddada. Moisa tulli maksta kaks tündrit kummagi wiljast, kahhekssa leisikit heino, teisel aastal lamba, teisel kaks hand; ja teggo tulli tehha aasta otsa kolm päwa näddalas, kaks päwa hobbosega, kolmandama jalla. Arwa nüüd ärra palio Killari rahwale ellamisseks jäi! Kui semet sai peält ärrawoetud ja moisa maks olli tassutud, kirriko, maggasi, makonna- ja kihhelkonna-kohto tobid ollid ärramakssetud, ei jänud neile heal aastal rohkemat kui kaks tündrit kummagi wiljast, ja mis aed neile andis; waesel aastal polnud seddagi. Karjamaad olli kül ümberringi laiatassa, agga keik aino so-räggadik, kust nende lomad waewast wisi omma toito saiwad.

Killari rahwas ellasid seäl mitto aastat waewalisse, ja piddid ommast leiwast hea ossa ärraandma se karjalapsele, kes nende lomade järrele watis. Sest ümberringi ümber Rihho perre maad ollid moisa ja walla perremeeste heinamaad, ka paigoti külwatud noort metsa; ei kummagi peäle ei olnud lubba ial lome lasta peäle, ja aedasi polnud ollemas; keige liggem perre olli wiis wersta seält ärra, sepärrast ei sündind teistega ühhes karjast piddada. Ei woinud siis se leib neile ettelüa, mis omma põllo peält saiwad, ljatagi kui omma lapsi tulli tagga peäle.